

RECENSIE

In een van de huizen in de theaterwandeling door Molenberg leren de gluurders de bewoonster kennen aan hand van kaartjes bij zo'n beetje alle voorwerpen in de kamer.

foto Luc Lodder

Ongegeneerd gluren bij vreemden

CULTURA NOVA

★★★★☆

Gezien: 'Gluren' van Hoge Fronten/Lieke Benders

In: de wijk Molenberg, Heerlen (24/08)

Nog te zien: tijdens Cultura Nova tot en met 01/09

Maken we ons er niet allemaal schuldig aan? Dat je in een straat loopt en probeert een glimp op te vangen van het interieur van de huizen die je passeert? Van het leven dat zich achter de vensterbank afspeelt? En hebben we dan niet meteen een oordeel klaar over de bewoners? In haar museale theaterwandeling

Gluren gaat de Maastrichtse theatermaakster Lieke Benders een stap verder: de bezoekers aan haar 'voorstelling' mogen bij een vijftal huizen in de Heerlense wijk Molenberg ongegeneerd binnenkijken. Ze kreeg de bewoners zover om de deur van hun woning voor de duur van Cultura Nova wagenwijd open te zetten voor het publiek. Wat overigens niet betekent dat zomaar iedereen de huizen kan binnenlopen. Wie mee wil doen aan een gluurexercitie, koopt een kaartje, zet een pet met het woord 'gluurder' op z'n hoofd en wordt met een soort toeristentreintje naar het startpunt gebracht. Tijdens het hilarische tochtje dat volgt - de gluurders worden uiteraard zelf ook bekeken - worden wettenswaardigheden en highlights van de wijk aangestipt. Geen bezienwaardigheden van importantie, maar kneuterige details. Het

huis links, nummer 45, is van Diny van 55 jaar. Ze woont er met veel plezier. Af en toe werkt ze in discotheek de Pepermill, waar ze frites bakt. De koffieschenkdame van de handwerkgroep, Inge, woont in het hoekhuis links op 1. Dan kan het echte gluren beginnen. In de eerste woonkamer zijn alle voorwerpen voorzien van kaartjes met informatie. Alsof je naar kunstwerken in een museum kijkt. *Hoekbank met klassieke tonen, leer, hout, vulling, 2007*. De kaartjes vertellen iets over de bewoonster, ze geven een inkijkje in haar leven. Het voelt ongemakkelijk om hier te zijn. Om zomaar het huis van een wildvreemde binnen te stappen. Alsof je iets doet dat niet mag. Onzin natuurlijk, de suppoost moedigt iedereen zelfs aan om een verrekijker te pakken om alle teksten goed te kunnen lezen. In een volgend huis kijken de gluur-

ders vanachter een glazen wand. Op een geluidsband staat het verhaal achter de verschillende items waar de blik op valt: de tikkende klok aan de muur, de mijnlamp of de schouw. De bejaarde bewoonster zit aan tafel. Ze geeft geen krimp. Haar aanspreken mag niet, zo is vooraf verteld. De aanvankelijke aarzeling verdwijnt steeds meer. In huis drie trekt iedereen zonder blikken of blozen een kast open. En als er in een brandgang een stel trapjes tegen een schutting opduikt, klimt uiteraard de hele groep erop om een blik in een achtertuin te werpen op vuilcontainers, vogelhuisjes en groen. Aan het einde van de zeer geslaagde wandeling volgt een kennismaking met de bewoners van de huizen. Althans op televisiescherm. Ze houden de gluurders (bijna verwijtend) een spiegel voor. „Je hebt in

mijn kast gezeten.” „Je hebt mijn theedoeken gezien.” Wat zou een gluurder in jouw huis zien? Wanneer hoorde jouw keukentafel je voor het laatst schaterlachen? Stroomt er liefde door de gangen? Liggen er herinneringen in de linnenkast? Welk oordeel zou hij over jou hebben? Lieke Benders wil met dit knap gemaakte en verrassende project (dat onlangs op festival Oerol op Terschelling in première ging, toen met bewoners van Hoorn), gluurders meegeven dat hoeveel mensen ook van elkaar verschillen, er altijd raakvlakken zijn. Ze geeft de gluurders in ieder geval stof tot nadenken. Over hoe je tot een oordeel komt bijvoorbeeld. Je leert iemand tenslotte past echt kennen als je heel goed kijkt en niet als je zomaar oppervlakkig in het voorbijgaan even naar binnen gluurt.

MARLOUS FLIER